

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mariola Urbanowicz

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda w Poznaniu Jowity Maciaszek

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt IV K 1114/19 oraz zażalenia wniesionego przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej na orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 6 wyroku

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za podstawę prawną zawartych w nim rozstrzygnięć, zgodnie z art. 4 § 1 kk przyjmuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 marca 2020 r.

- w punkcie 6 podwyższa do kwoty 1368 zł zwrot kosztów należnych od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 557/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt VI K 1114/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
--	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu w postaci przepisu art. 190a § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na uznaniu, że zachowanie oskarżonego, tj. dzwonienie i wysyłanie wiadomości czy przebywanie w tych samych miejscach publicznych, w których przebywała pokrzywdzona, cechowało się uporczywością i zarazem stanowiło istotne naruszenie prywatności i mogło wywołać poczucie zagrożenia, podczas gdy z prawidłowo ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że działania oskarżonego nie były nacechowane negatywnie, kontakt pomiędzy stronami był obopólny, a do spotkań dochodziło w miejscach publicznych, samych natomiast negatywnych odczuć pokrzywdzonej czy złej interpretacji komunikatów oskarżonego nie sposób uznać za zobiektywizowaną ocenę świadczącą o przestępności działania oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W pierwszej kolejności należało zauważyć, że przedmiotowy zarzut został błędnie zakwalifikowany przez obrońcę oskarżonego jako zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu kiedy w istocie apelujący podważał jednak w tym miejscu ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w odniesieniu do wyczerpania przez zachowanie podsądnego ustawowych znamion przestępstwa z art. 190a § 1 kk, co do jego strony podmiotowej. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie przyjmuje się powszechnie, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt I KK 48/20, Legalis nr 2396920). Poza tym, „Kwestionowanie zamiaru jako elementu stanu faktycznego winno zostać podniesione jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, bo jest elementem czynu podlegającym na ustaleniu w procesie dowodzenia, a nie stanowi materialnoprawnej oceny czynu przypisanego oskarżonemu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 sierpnia 2019 r., II AKa 196/19, LEX nr 2724252, KZS 2019/12/80). Wobec tego Sąd II</p>	

instancji potraktował przedmiotowy zarzut jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i w takim kształcie go rozpoznał.

Sąd odwoławczy uznał za trafne i prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie przyjęcia, że zachowanie M. W. w stosunku do pokrzywdzonej cechowało się uporczywością, stanowiło istotne naruszenie jej prywatności, a dodatkowo wzbudzało u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia. Podsądny pomimo definitywnego zakończenia przez T. S. związku z nim z dniem 1 czerwca 2019 r. kiedy to pokrzywdzona wyprowadziła się z mieszkania wspólnie zajmowanego z oskarżonym, podejmował próby nakłonienia byłej partnerki do powrotu. Znamiennym jest przy tym, że pokrzywdzona przy każdej z tych prób kontaktu wyraźnie powtarzała, iż nie życzy sobie by oskarżony nadal do niej pisał, dzwonił, czy nieprzypadkowo pojawiał się w miejscach publicznych gdzie spędzała czas. M. W. zupełnie nie liczył się ze sprzeciwami pokrzywdzonej, ignorował jednoznaczne sygnały, że nie chce już utrzymywać z nim kontaktu i przez prawie trzy i pół miesiąca, w przeróżny sposób wpływał on na pokrzywdzoną aby zmieniła zdanie co do reaktywacji ich wspólnego związku. Trzeba zwrócić szczególną uwagę przy tym na wyjątkowy upór w działaniach podsądnego przejawiający się w podejmowaniu prób skontaktowania się z byłą partnerką wszelkimi, dostępnymi dla niego sposobami. Początkowo bowiem były to kontakty telefoniczne (połączenia oraz wiadomości SMS), potem gdy

T. S. zaczęła blokować kolejne numery, z których dzwonił czy pisał oskarżony, M. W. przeczucił się na wiadomości e-mailowe oraz pojawiał się w miejscach publicznych, w których swój wolny czas spędzała pokrzywdzona, tam podejmował próby osobistej rozmowy z pokrzywdzoną. Kiedy również i to rozwiązanie zawiodło (z uwagi na zablokowanie adresu e-mail wiadomości oskarżonego trafiały do folderu SPAM, pokrzywdzona odmawiała też każdorazowo rozmowy z nim) oskarżony posunął się do wyjątkowo wymyślnego sposobu dalszego docierania do pokrzywdzonej i namawiania jej do kontynuowania związku, a mianowicie przy okazji wysyłania na jej rachunek bankowy od kilku do nawet kilkunastu przelewów dziennie na symboliczne kwoty (najczęściej 1 zł), zamieszczał wiadomości do pokrzywdzonej w tytułach przelewów. Istotne jest także to, że oskarżony pomimo zapewniania, że to już ostatnia tego typu wiadomość i więcej pisać nie będzie, dalej zamęczał pokrzywdzoną, w różnoraki sposób próbując komunikować się z nią. Na zachowanie oskarżonego nie wpłynęła też skutecznie informacja od pokrzywdzonej, że jeśli nie zaprzestanie nękania jej zgłosi sprawę na Policję, dalej pisał do niej, obwiniał ją, przygnębiał psychicznie. Zakończenie nękania pokrzywdzonej nastąpiło dopiero w momencie zatrzymania oskarżonego przez organy ścigania. Nie ulega żadnej wątpliwości, że w podanych nie bez powodu wyżej okolicznościach pokrzywdzona mogła i czuła się osaczona zachowaniem M. W.. Obiektywnie uzasadnione było przy tym odczuwanie przez nią zagrożenia przed eskalującym zachowaniem

oskarżonego. Oskarżony pojawił się nawet w miejscu pracy pokrzywdzonej, wypytując o nią. W przeddzień zatrzymania oskarżonego miał też miejsce incydent, w którym doszło do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej przez oskarżonego, który szarpał ją za rękę chcąc wyrwać jej telefon. Powyższe okoliczności sprawiały, że T. S. z obiektywnego (a nie jedynie subiektywnego, jak błędnie zakładał obrońca) punktu widzenia miała prawo obawiać się zachowań oskarżonego wobec niej. Podkreślić przy tym trzeba, że nie chodzi tutaj o odczuwanie zagrożenia w kontekście możliwości popełnienia przestępstwa przeciwko życiu lub zdrowiu pokrzywdzonej, ale w zdecydowanie szerszym wymiarze, tj. zachwiania poczucia bezpieczeństwa danej osoby w ogólności. Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał również podstaw do podważania słuszności ustalenia Sądu Rejonowego, że działania M. W. w stosunku do pokrzywdzonej istotnie naruszały jej prywatność. To znamię zarzucanego podsądnemu przestępstwa należy przede wszystkim łączyć z podejmowanymi przez niego próbami osobistego porozumienia się z pokrzywdzoną, kiedy to M. W. wielokrotnie pojawiał się w miejscach publicznych, w których mógł zastać pokrzywdzoną wiedząc w jaki sposób spędza ona wolny czas. Znamienym jest przy tym, że świadkowie (zwłaszcza T. N.) podawali, że oskarżony gdy pojawiał się w miejscach treningów tańca, czy innych aktywności podejmowanych przez T. S. i nie zastawał tam pokrzywdzonej oddalał się stamtąd. Natomiast zostawał wtedy, gdy zobaczył pokrzywdzoną i co warte podkreślenia, nie uczestniczył w tych zajęciach

tylko obserwował T. S.. Takie zachowania niewątpliwie stanowiły istotne naruszenie prywatności pokrzywdzonej.

Obrońca wiele uwagi poświęcił wykazaniu, że kontakty M. W. i pokrzywdzonej były obopólne i, że pokrzywdzona również kontaktowała się w inkryminowanym czasie z oskarżonym. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że T. S. również smsowała i dzwoniła do oskarżonego, ale wszystkie te kontakty dotyczyły przepisania na pokrzywdzoną numeru telefonu, co do którego umowa abonamentowa była podpisana na oskarżonego. Podkreślić trzeba przy tym, że M. W. nie zgodził się od razu na wspomniane scedowanie umowy na pokrzywdzoną co implikowało konieczność dalszego kontaktowania się z nim przez T. S.. Apelujący nie dostrzegł przy tym, że ilość kontaktów zainicjowanych przez pokrzywdzoną jest niewspółmiernie mniejsza od tych autorstwa M. W., poruszana tematyka diametralnie różna oraz wyraźny brak zgody pokrzywdzonej na kontakty z oskarżonym. Wszystko to uniemożliwiało uznanie za przekonujący argument apelującego, że tego typu kontaktowanie się pokrzywdzonej z oskarżonym zaprzeczało aby była ona ofiarą nękania.

Odnosząc się do wskazań skarżącego, że żadna z wiadomości oskarżonego nie wykazywała aby po jego stronie występowały jakiegokolwiek przejawy agresji, Sąd odwoławczy wyjaśnia, iż ustawodawca nie wymaga aby zachowanie stalkera niosło za sobą element agresji. Nadto prawnie irrelevantne jest w

kontekście strony podmiotowej tego przestępstwa, czy czyn sprawcy powodowany jest żywionym do pokrzywdzonego uczuciem miłości, nienawiści, chęcią dokuczenia mu, złośliwością czy chęcią zemsty. Decydujące jest tu subiektywne odczucie zagrożonego, które musi być oceniane w sposób zobiektywizowany (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt III KK417/13, Legalis nr 753717). Zgromadzony w sprawie, prawidłowo oceniony materiał dowodowy, prowadził do jednoznacznego wniosku, że z obiektywnego punktu widzenia pokrzywdzona mogła się czuć (i rzeczywiście się czuła) zagrożona ze strony oskarżonego. Odmienne stanowisko zaprezentowane we wniesionym środku odwoławczym należało ocenić jako nietrafione i całkowicie gołosłowne.

Rację miał obrońca, że po zakończeniu związku z T. S. oskarżony miał pełne prawo by korzystać z miejsc publicznych, w których pojawiała się pokrzywdzona. Powtórzyć jednak trzeba, że co wynikało z wiarygodnych dowodów, oskarżony nie chodził w te miejsca po to by z nich korzystać, tylko pojawiał się tam wyłącznie w celu zbliżenia się do pokrzywdzonej. Świadkowie przecież podawali, iż w przypadku gdy pokrzywdzona była nieobecna na danych zajęciach oskarżony oddalał się, a pozostawał wtedy gdy dostrzegł T. S.. Takie zachowanie nosiło w sobie element nękania, a w połączeniu z pozostałymi zachowaniami M. W. objętymi tym postępowaniem karnym, wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona czynu zabronionego

usankcjonowanego w art. 190a § 1 kk.

Chybionym zabiegiem skarżącego było połączenie omawianego zarzutu z treścią opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej w tej sprawie. To bowiem, że biegli psychiatrzy nie stwierdzili u M. W. choroby psychicznej, czy innego rodzaju zaburzeń znoszących lub ograniczających jego zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie przeczy temu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Reasumując wszystko powyższe, Sąd II instancji za trafne uznał wszystkie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego poddane pod osąd wyczerpywało ustawowe znamiona przestępstwa stalkingu z art. 190a § 1 kk. Natomiast przeciwne twierdzenia obrońcy sprowadzające się do przekonywania, że oskarżony nie działał z pobudek negatywnych, były mocno zsubiektywizowane, a przy tym oparte tylko i wyłącznie o tę część wyjaśnień M. W., której w toku weryfikacji materiału dowodowego odmówiono wiarygodności.

Na marginesie wspomnieć trzeba, że przedmiotowe postępowanie odwoławcze nie dotyczyło badania słuszności zastosowania i przedłużenia najsurowszego środka zapobiegawczego w stosunku do M. W., dlatego zbędne były wszelkie uwagi zawarte na ten temat w apelacji. Poza tym należy wskazać i wyjaśnić, że wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu sytuacji faktycznej związanej z groźbą słowną polania pokrzywdzonej kwasem

<p>przez oskarżonego nie wynikało z tego, że uznano tę część zeznań T. S. za niewiarygodną, tylko z tego, że czyn ten miał miejsce przed okresem objętym aktem oskarżenia wniesionym w tej sprawie. Uwaga ta była potrzebna z uwagi na fakt, że obrońca zdaje się nie rozumieć przyczyny zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu dokonanych przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu z art. 190a § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Wbrew twierdzeniom obrońcy wszystkie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie wyczerpania przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion zarzuconego mu przestępstwa były prawidłowe. Nie było więc żadnych powodów by ingerować w treść zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza poprzez wydanie orzeczenia reformatoryjnego i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu przestępstwa.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>miesiący pozbawienia wolności, a zatem kary rodzajowo najsurowszej, podczas gdy z okoliczności prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wprost wynika, co zresztą zauważył Sąd I instancji, że oskarżony jest osobą uprzednio niekaraną, prowadzącą ustabilizowane życie, która nadto wyraziła skruchę i przeprosiła pokrzywdzoną, co skutkowało winno orzeczeniem kary o charakterze wolnościowym (grzywny) albowiem byłoby to wystarczające i spełniło cele oraz funkcje kary.</p>	# niezasadny
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności orzeczonej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby. Podkreślić trzeba, że oskarżony przez blisko trzy i pół miesiąca naruszał wolność pokrzywdzonej. Podejmował przy tym, co wyżej uszczegółowiono, różnorakie działania mające na celu namówienie pokrzywdzonej do kontynuowania wspólnego związku partnerskiego, a jego działania nasilały się i eskalowały. Pokrzywdzona miała prawo czuć się osaczona przez oskarżonego, otrzymywała od niego dziennie od kilku do kilkudziesięciu wiadomości, spotykała go w różnych miejscach, gdzie pojawiał się po to aby ją obserwować czy próbować rozmawiać z nią, co więcej czuła niepokój spowodowany tym, że oskarżony docierał do grona jej znajomych przed którymi ją oczerniał. Żadne podejmowane</p>		

przez pokrzywdzoną działania zmierzające do zakończenia relacji z M. W. (blokowanie kolejnych numerów telefonów, zablokowanie adresu e-mail, odmawianie rozmów osobistych) nie przynosiły rezultatów. Oskarżony uparcie kontynuował swoje zachowania, zalewał T. S. masą wiadomości zapewniając ją o swoim uczuciu do niej, czego pokrzywdzona jak wyraźnie dawała znać, sobie nie życzyła. Przez okres objęty zarzutem oskarżony poniekąd paraliżował życie osobiste pokrzywdzonej albowiem nigdy nie wiedziała ona kiedy znowu dostanie od niego jakąś wiadomość albo kiedy spotka go na swojej drodze. Znamienne jest przy tym, że mimo wielu próśb ze strony byłej partnerki oskarżony nie zaniechał dalszego kontaktowania się z nią. Co więcej, choć w niektórych wiadomościach pisał, że to już ostatnia to następnie znów próbował kontaktu z pokrzywdzoną, negatywnie oddziałując na jej stan psychiczny.

Mając na względzie wszystkie wymienione okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że przestępstwo jakiego dopuścił się M. W. charakteryzowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej w stosunku do niego kary. Dodać jeszcze trzeba, że okres nękania T. S. przez podsądnego choć nie był długi, to jednak mając na względzie intensywność działań M. W. i upór w dążeniu do zamierzonego celu, przejawiające się w ignorowaniu wszelkich sprzeciwów pokrzywdzonej, nie stanowił okoliczności, która w wyraźny sposób powinna zostać

uwzględniona jako okoliczność łagodząca przy wymiarze kary.

Nie sposób zanegować występujących po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, takich jak przeproszenie pokrzywdzonej i uprzednia niekaralność za przestępstwa. Jednakże były to okoliczności o mniejszym znaczeniu aniżeli te niekorzystne dla M. W., wskazane powyżej. Na zaakcentowanie zasługuje w tym miejscu brak dobrowolnego zaniechania dalszego kontaktowania się z pokrzywdzoną, które zakończyło dopiero przymusowe zatrzymanie M. W.. Sąd Rejonowy nie wymienił szczegółowo w sporządzonym uzasadnieniu wyroku wszystkich tych okoliczności obciążających, jednak wynikały one wprost z akt sprawy, a więc Sąd odwoławczy nie mógł ich pominąć w trakcie kontroli instancyjnej zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej. Sąd II instancji zwraca w tym miejscu uwagę Sądowi Rejonowemu na konieczność szczegółowego wskazywania wszystkich (a nie jedynie części) okoliczności rzutujących na wymiar kary w osądzonej sprawie. Bowierniedołożenie odpowiedniej staranności przy tym elemencie uzasadnienia orzeczenia może, jak w niniejszej sprawie, prowadzić obronę do błędnego wniosku o niewspółmierność orzeczonej kary skoro w uzasadnieniu rzeczywiście wymieniono więcej okoliczności łagodzących, aniżeli okoliczności obciążających, które choć występowały w większej ilości i natężeniu, nie zostały zamieszczone w uzasadnieniu wyroku. Ostatecznie jednak wybór przez Sąd I instancji rodzaju i wysokości

kary zasadniczej dla sprawcy stalkingu był prawidłowy tylko nieuzasadniony w zadowalający sposób.

Na koniec należało jeszcze dodać, że w przepisie art. 190a § 1 kk ustawodawca przewidział możliwość orzeczenia za tego typu czyn właśnie kary pozbawienia wolności i to w wymiarze od miesiąca do 3 lat (ustawa karna w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa). Wobec tego wymiarzenie M. W. kary 5 miesięcy pozbawienia wolności mieściło się wręcz w dolnych ustawowych granicach kary za tego typu przestępstwo. Mając więc na uwadze wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by uznać orzeczoną karę za niewspółmierną. Przy ocenie współmierności kary zasadniczej nie można było zapominać, że Sąd Rejonowy zastosował w stosunku do M. W., uznając trafnie, iż są ku temu przesłanki, środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary, co znacznie obniżyło rzeczywisty stopień surowości orzeczonej kary.

Warto jeszcze wspomnieć, że obecnie, od dnia 31 marca 2020 r. z uwagi na nowelizację przepisu art. 190a § 1 kk wprowadzoną na mocy art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568) za przestępstwo stalkingu przewidziana jest zdecydowanie surowsza kara niż

<p>w czasie gdy sprawca działał, bo pozbawienie wolności w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat. Z powyższego wynika, że także oczekiwanie społeczne jest takie aby nie bagatelizować tego rodzaju zamachów na wolność drugiego człowieka. Kara w innym wymiarze niż ten wskazany w zaskarżonym wyroku nie spełniałaby w ocenie Sądu odwoławczego wszystkich celów kary, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego na podstawie art. 190a § 1 kk kary grzywny w wymiarze ustalonym przez Sąd.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia takiego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń obrońcy co do niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej. Wymiar kary był dostosowany ze wszech miar do wszystkich okoliczności badanej sprawy i spełniał wszystkie cele kary. Sąd Okręgowy uwzględniwszy pełen zakres występujących w sprawie tak okoliczności łagodzących, jak i tych obciążających stwierdził brak podstaw do zastosowania art. 37a kk i przejście na łagodniejszy rodzaj kary niż pozbawienie wolności (tj. grzywnę). Wobec tego nie było</p>		

<p>żadnych powodów do ingerowania w tę część orzeczenia.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary poprzez uwzględnienie jako okoliczności wymiaru kary prewencji przed ewentualną próbą naruszenia przez oskarżonego zakazu kontaktu z pokrzywdzoną, podczas gdy jest to okoliczność nieistotna z perspektywy rodzaju i wysokości kary bowiem naruszenie zakazu stanowiącego środek karny jest odrębnym przestępstwem stypizowanym w przepisie art. 244 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie miał racji obrońca, że prewencja przed ewentualną próbą naruszenia przez oskarżonego zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną została przez Sąd Rejonowy uznana za okoliczność warunkującą wybór rodzaju i wymiaru kary adekwatnej do czynu jakiego dopuścił się M. W.. Okoliczności łagodzące i obciążające warunkujące rodzaj oraz wysokość wymierzonej oskarżonemu kary zasadniczej zostały wyraźnie wymienione w pkt 3.2. W tym również miejscu Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie inne okoliczności, które wpłynęły na ukształtowanie kary zasadniczej na takim, a nie innym poziomie. Sąd Rejonowy w treści zaskarżonego orzeczenia podał rzeczywiście, że gdyby oskarżony ponownie próbował kontaktować się z pokrzywdzoną naruszając</p>		

orzeczony wobec niego zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej, możliwym będzie zarządzenie wykonania wobec niego kary warunkowo zawieszanej. Uwaga ta miała jednak jedynie charakter dodatkowy, miała na celu zobrazowanie adekwatności orzeczonej kary zasadniczej do okoliczności osądzanej sprawy i była celna. W takim kontekście umieszczając tę uwagę Sądu I instancji należało się z nim zgodzić, iż rzeczywiście orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w powiązaniu z zakazem kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej powinno być wystarczające by uchronić T. S. przed kolejnymi niechcianymi próbami skontaktowania się z nią przez M. W. albowiem będzie miał on świadomość, że naruszenie zakazu nałożonego na niego przez Sąd Rejonowy w wyroku stanowi odrębne (jak trafnie wskazał obrońca) przestępstwo z art. 244 kk, a z kolei przypisanie mu innego czynu zabronionego spowoduje zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w tej sprawie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego na podstawie art. 190a § 1 kk kary grzywny w wymiarze ustalonym przez Sąd.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi

<p>na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń obrońcy co do niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary poprzez uwzględnienie jako okoliczności rzutującej na wymiar kary intensywności działań oskarżonego, podczas gdy jest to okoliczność stanowiąca znamię czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu, a mianowicie znamienia uporczywości, tym samym jej uwzględnienie jako okoliczności wpływającej na wymiar kary jest oczywiście błędne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jednym ze znamion przestępstwa stalkingu usankcjonowanego w art. 190a § 1 kk faktycznie jest „uporczywe” nękanie pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy w żaden sposób nie neguje znaczenia słowa „uporczywy” przedstawionego we wniesionym środku odwoławczym. Zauważyć jednak należy, że uporczywość działania sprawcy w przypadku przestępstwa stalkingu może mieć różną intensywność (a więc podlega ona stopniowaniu) i przejawiać się w różnego rodzaju zachowaniach zmierzających do wzbudzenia w pokrzywdzonym uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia lub istotnego naruszenia jego prywatności. Nie</p>		

można się więc zgodzić z obrońcą, że intensywność działań M. W. nie mogła być oceniona jako okoliczność obciążająca. Owszem z jednej strony te zachowania warunkowały wyczerpanie znamienia „uporczywości”, o którym mowa w art. 190a § 1 kk, jednakowoż bardzo istotne zintensyfikowanie oraz znaczną różnorodność podejmowanych przez podsądnego działań nękających T. S. można i wręcz trzeba było ocenić jako okoliczność przemawiającą na niekorzyść sprawcy - M. W.. Warto dodać jeszcze uwagę natury ogólnej, iż okoliczności należące do znamion ustawowych przypisanego oskarżonemu czynu mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary, tylko wtedy gdy podlegają stopniowaniu i zawierają takie elementy, które je różnią od okoliczności typowych, na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 156/12, Legalis nr 742324), a tak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego na podstawie art. 190a § 1 kk kary grzywny w wymiarze ustalonym przez Sąd.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia tego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego

<p>orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń obrońcy co do niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.5.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonego środka kompensacyjnego poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł, podczas gdy po pierwsze orzeczenie zadośćuczynienia za krzywdę możliwe jest wyłącznie w sytuacji, gdy krzywda w dniu orzekania faktycznie istnieje, po drugie natomiast jeżeli nawet hipotetycznie uznać, że rzeczona krzywda wystąpiła, to granice środka kompensacyjnego powinny być wyznaczone rzeczywistym rozmiarem krzywdy, a nie zarobkami oskarżonego, tym samym orzeczone w niniejszej sprawie kwota zadośćuczynienia nie uwzględnia celów kompensacyjnych zastosowanego środka i została wymierzona z przekroczeniem rozsądnych granic.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności należało zgodzić się z obrońcą, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął jako okoliczność mającą znaczenie dla wysokości orzeczonego zadośćuczynienia za krzywdę sytuację majątkową oskarżonego. Obecnie bowiem zadośćuczynienie za doznaną krzywdę orzekane na podstawie art. 46 § 1 kk pełni rolę środka kompensacyjnego, a nie środka</p>		

karnego jak to było wcześniej. Wobec aktualnego charakteru zadośćuczynienia sytuacja majątkowa sprawcy nie ma wpływu na wysokość tego środka kompensacyjnego, który ma być dostosowany przede wszystkim do rozmiaru krzywd jakich doznał wskutek czynu zabronionego pokrzywdzony.

Stwierdzone uchybienie Sądu Rejonowego nie miało jednak negatywnego wpływu na ocenę współmierności orzeczonego zadośćuczynienia za krzywdę ukształtowanego na poziomie 15 000 zł. T. S. była nękana przez oskarżonego wielokrotnie, bardzo intensywnie i poprzez różnorodne działania, co miało niewątpliwie negatywny wpływ na życie osobiste pokrzywdzonej, która przez oskarżonego nie mogła swobodnie poruszać się w miejscach publicznych. Oskarżony zakłócał pokrzywdzonej funkcjonowanie w przestrzeni życia prywatnego, gdy praktycznie co dnia była napastowana natarczywymi i natrętnymi wiadomościami od M. W.. Wszystkie te działania podsądne wpłynęły na sferę psychiczną pokrzywdzonej, która zdecydowała się udać do specjalisty lekarza psychiatry. Dodać trzeba, co zostało wskazane przez pokrzywdzoną na etapie apelacyjnym, że T. S. szukała też pomocy u psychologa aby przezwyciężyć trudności związane z przebytą traumą wynikającą z bycia ofiarą stalkingu. Wbrew stanowisku obrońcy w czasie orzekania krzywda po stronie pokrzywdzonej zatem istniała, była wyraźna i zasługiwała na odpowiednie zadośćuczynienie. Zachowanie oskarżonego odbiło silne piętno na życiu nękaney osoby. Wywołało u T. S. głęboką traumę,

którą nadal u pokrzywdzonej występuje, niepewność w życiu towarzyskim (brak zaufania do innych) oraz poczucie zagrożenia.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd I instancji stanął na stanowisku, że kwota 15 000 zł choć jest stosunkowo znacząca, to jednak, w tej konkretnej sprawie należy ją ocenić jako całkowicie uzasadnioną i uwzględniającą w odpowiednim stopniu rodzaj i rozmiar krzywd jakich pokrzywdzona doznała na skutek działania oskarżonego. Wnioskowania tego nie zmienia w żaden sposób fakt, że oskarżony nie spowodował szkód fizycznych w stosunku do T. S., ponieważ w takim przypadku wysokość zadośćuczynienia najpewniej byłaby jeszcze wyższa, a nadto zachowanie podsądnego byłoby kwalifikowane dodatkowo jako innego rodzaju przestępstwo.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zadośćuczynienia w kwocie odpowiednio niższej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna nie potwierdziła słuszności wskazań obrońcy co do niewspółmierności orzeczonego zadośćuczynienia, które okazało się adekwatne do rozmiaru krzywd w sferze

psychicznej u pokrzywdzonej.
Wobec tego nie było powodów
by dokonywać modyfikacji w
zakresie wysokości orzeczonego
środka kompensacyjnego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą zaskarżonego wyroku co do wskazania porządku prawnego jaki był podstawą orzekania oraz co do wysokości kosztów zastępstwa adwokackiego należnych na rzecz oskarżycielki posiłkowej - zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego). Postępowanie odwoławcze nie wykazało po stronie Sądu Rejonowego – oprócz błędnego wyliczenia kosztów od oskarżonego dla oskarżycieli posiłkowej z tytułu zastępstwa procesowego – innych uchybień, w tym zwłaszcza co do oceny prawnej zachowania oskarżonego, wymiaru kary, środków karnych i środka kompensacyjnego. Brak było także podstaw wskazanych w art. 439, 440 kpk, uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Wobec tego wyrok w tym zakresie został utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Kontrola instancyjna potwierdziła zasadność wyroku skazującego oskarżonego M. W. za występki z art. 190a § 1 kk oraz wymiar kary, środków karnych i	

wysokości środka kompensacyjnego co spowodowało, że orzeczenie Sądu I instancji w tym zasadniczym zakresie zostało utrzymane w mocy.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.O.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że: a) za podstawę prawną zawartych w nim rozstrzygnięć, zgodnie z art. 4 § 1 kk przyjęto przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 marca 2020 r. -b) w punkcie 6 podwyższono do kwoty 1368 zł zwrot kosztów należnych od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Ad a) Powodem zmiany była nowelizacja przepis art. 190a § 1 kk, z którego oskarżony poniósł odpowiedzialność w tej sprawie. Został on znowelizowany na mocy art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 568). Jedną ze zmian obowiązujących od dnia 31 marca 2020 r. było zwiększenie ustawowych granic kary za tego typu przestępstwo z kary pozbawienia wolności od 1 miesiąca do lat 3 na karę pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a druga zmiana to rozszerzenie skutków tego przestępstwa o poniżenie i udrczenie pokrzywdzonego. W związku z tym, że nowelizacja obowiązywała w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy, wymuszała porównanie przepisów w brzmieniu uprzednio obowiązującym (od chwili czynu) z aktualnym kształtem regulacji art. 190a § 1 kk. Ocena tego zagadnienia dokonana przez Sąd odwoławczy doprowadziła do wniosku, że względniejsze dla M. W. były przepisy w brzmieniu obowiązującym przed 31 marca 2020 r., z uwagi na znacznie niższe granice ustawowego zagrożenia dla tego	

typu przestępstwa oraz węższy zakres przedmiotu przestępstwa. W związku z tym konieczna okazała się ingerencja w treść zaskarżonego wyroku poprzez wyraźne zaznaczenie, że podstawę prawną zawartych w nim rozstrzygnięć, zgodnie z art. 4 § 1 kk stanowią przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 marca 2020 r., gdy nastąpiło zaostrzenie odpowiedzialności karnej dla sprawy przestępstwa stalkingu.

Ad b) Zmiana nastąpiła na skutek częściowo zasadnego zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 6 zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy po skontrolowaniu tego rozstrzygnięcia, w tym mając na uwadze, że sam Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku przyznał pewną omyłkę rachunkową (do 1200 zł), widział konieczność zmiany orzeczenia w zakresie pkt 6 poprzez podwyższenie do kwoty 1368 zł zwrotu kosztów należnych od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej. Na podaną kwotę składają się: 1) wynagrodzenie za pomoc prawną w postępowaniu przygotowawczym – 360 zł; 2) wynagrodzenie za pomoc prawną w postępowaniu przed Sądem Rejonowym – 840 zł; 3) dodatkowe wynagrodzenie za udział w drugim z terminów rozpraw – 168 zł, co łącznie stanowi kwotę 1368 zł. Powyższe wynika z § 11 ust. 1 pkt 1, § 11 ust. 2 pkt 3 i § 17 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 7 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Jednocześnie Sąd za nieuzasadnione uznał żądanie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej podwyższenia kwoty zwrotu kosztów dodatkowo za udział pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w posiedzeniu sądu dotyczącym przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania i za jego udział w posiedzeniu sądu dotyczącym rozpoznania zażalenia na przedłużenie tego środka zapobiegawczego. Analiza przepisu § 12 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) prowadzi bowiem do wniosku, że brak jest podstaw prawnych do zasądzenia osobnego wynagrodzenia za udział pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w posiedzeniu dotyczących przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, czy związanego z rozpoznaniem zażalenia na takie orzeczenie. Dlatego też zażalenie nie zostało uwzględnione co do żądanej

od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty łącznie 840 zł (2 x 50% stawki minimalnej).

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Z art. 636 § 1 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżycielka posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Z kolei według art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza m.in. wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Ustanowiony przez oskarżycielkę posiłkową pełnomocnik wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 9 września 2020 r. o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w wysokości 840 zł, tj. w stawce minimalnej.</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r. poz.</p>

663 ze zm.) i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak